

[Hagen Hagensen]

get store annoncer, der undertiden har været kort før nytår, hvor det var gamle skibe, som man måske søgte at få solgt. Det kan da godt være, at det har været forkert, og jeg vil gerne være med til at overveje, om man ikke skulle foretage en omlægning af retten til forlods afskrivning for kommanditinskud til ikke at gælde alle aktiver, men først og fremmest nye aktiver, der giver beskæftigelse – jeg tænker især på byggeri – således at disse forbliver under ordningen, hvorimod man i højere grad bør overveje, i hvilket omfang brugte aktiver overhovedet kan være med.

Så skal jeg sige i øvrigt, at der kan vel også være grund til under udvalgsarbejdet at se på, om der på en eller anden måde kunne ske en begrænsning af muligheden for fradraget af det beløb, der faktisk bliver indskudt. Der er nok noget om, at det, at man kan få afskrivning på hele hæftelsesbeløbet, kan give anledning til, at det springer nogle i øjenene. At man bagefter muligvis kommer af med pengene, er en anden sag; det springer knap så meget i øjnene, fordi det er den enkelte, der kommer af med dem senere. Det ser man ikke så umiddelbart, som man ser, når der markskrigerisk en gang imellem er ført noget ud i livet på dette område.

I øvrigt må man vel også føje til, at det jo ikke er alle, der får glæde af det, de tror de skulle have glæde af ved at få frigivet nogle penge, som de ikke umiddelbart skal indskyde et andet sted, for der er jo noget, der hedder ligningslovens § 28, og den er der nok en del der falder på, hvis de ikke har tænkt tingene igennem. Jeg hører ikke til dem, der er vildt begejstrede tilhængere af ligningslovens § 28, det ved skatteministeren også godt, men jeg markerer blot, at der også er en bremseklovs på nogle af de vildskud, der kan tænkes at være i dette tilfælde.

Jeg skal for vort vedkommende sige, at vedrørende denne lovgivning vil vi være rede til at drøfte, om der kan findes en rimelig klaring af forholdene, således at man undgår at ødelægge den gode ordning, som kommanditselskaberne har været udtryk for, og således at der også fortsat er adgang til at bruge både investeringsfondsmidler og etableringskontomidler til disse selskaber, blot på en noget ændret måde.

Erlendsson (FP):

Jeg må straks sige, jeg er skuffet over at høre, hvad hr. Hagen Hagensen her fremkom med. Er han ikke klar over, at også et gammelt skib kan være en udmærket arbejdsplads, hvad enten det bevares på danske hænder eller det nyindkøbes til en dansk virksomhed?

Skattelovene skal være neutrale, men det er den foreslåede lov ikke. Den afspejler uheldige sider ved socialdemokratisk politisk filosofi, som her på en uskøn og uforstandig måde går hånd i hånd, nemlig lysten til at styre erhvervslivets økonomiske ressourcer ved at lægge hindringer i vejen for private investeringer til formål, som man forsøger mere eller mindre at kriminalisere ved nedsettende omtale og betegnelser.

Hvor tit har man ikke fra socialdemokratisk side hørt ordene »trusseredere« og »trusserederier«? Det er et ord, der er afledt af, at det var en trikotagefabrikant i Viborg, der som en af de største startede en fortjenstfuld modernisering af den danske fiskerflåde – for øvrigt med baggrund i de finansieringsmuligheder, som en mindre verdensfjern socialdemokratisk regering for over 20 år siden fik gennemført for at redde en dengang truende situation for den danske værftsindustri.

Det lykkedes på baggrund af de afskrivnings- og finansieringsregler, som man dengang gennemførte, at vende nedgangen til fornyet opgang. Danmark fik ikke alene en stor moderne fiskerflåde, men også en vældig udbygning af fiskeindustrielle virksomheder i landet, sådan at fiskerierhvervet stadig væk er Danmarks tredjestørste eksporterhverv. Danmark fik også en tilgang til sin handelsflåde, der ikke blot kom til at bestå af verdens mest moderne coastere, men ældre veletablerede rederier benyttede ligeledes de nye muligheder til at udbygge deres sejlene materiel af store linjeskibe og trampskibe. Tusinder af småinvestorer gik ind for denne aktive investering; ikke alle fik det personlige udbytte af det, som de havde håbet, men alle fik glæden ved at være med til at skabe et betydeligt antal nye arbejdspladser og forøge de danske skibsindtægter, der i alle årene i høj grad har været medvirkende til at rette op på den skæve handelsbalance.

Den politiske modvilje voksede imidlertid, og allerede i 1974 fremkom de første lovinitiativer til at bremse udviklingen, det allerførste overraskende nok fra Danmarks liberale